

Tilslutning ogieblikkelig Trubfel med Veto; det er mig aldeles uforstaaeligt, at den ærede Minister idag kan vilde komme tilbage hertil; efter hvad jeg sagde igaar. Der var netop efter mit Skjøn, efter hvad der var foregaaet igaar, den allerførste Opfordring til ikke i dette Dieblik at gjøre Vanskeligheden endnu større. Han havde hengang tilfjengegivet sin Mening, men til at gaae endnu videre var der sandelig ikke fra Thingets Side givet den mindste Anledning.

Ordføreren: Det Standpunkt, jeg har indtaget med Hensyn til det Spørgsmaal, der i Dieblikket nærmest foreligger, er meget beslægtet med det, min ærede Sidemand, Formanden i Udvalget, nys udviklede for sit Vedkomnende. Ogsaa jeg vilde have taget meget væsentligt Hensyn til, hvorledes Ministeren vilde stille sig til Spørgsmaalet om Dødsstraffen som absolut Straf for visse bestemte Tilfælde, eller Tugthuusstraf paa Livstid, stillet som Alternativ for alle Tilfælde. Forffjellen mellem Fleertallet og Mindretallet er nemlig, som Thinget vil vide, den, at Fleertallet har formeent det rigtigt, i alle Tilfælde, hvor Lovudkastet har fastsat Livsstraf, at stille Tugthuusarbejde paa Livstid ved Siden af samme. Mindretallet har meent at kunne følge os undertagen med Hensyn til tre Tilfælde, et; som i Dieblikket ikke umiddelbart foreligger til Forhandling, nemlig Lovudkastets § 187, der omhandler Mord, og §§ 77 og 86, i de Afsnit, som for Dieblikket ere Gjenstand for Forhandling; Mindretallet har med andre Ord fundet at burde vedligeholde Dødsstraffen som absolut Straf for de allergroveste Forbrydelser, for Mord og for Landsforræderi og Statsforræderi i højeste Grad. Naar nu Fleertallet har meent, at det, selv i disse Forhold, vilde være rigtigt at stille Tugthuusarbejde paa Livstid ved Siden af Livsstraf, saa troer jeg, at det Standpunkt, hvorpaa vi nu staae, bør være klart for det høie Thing. Vi have ikke derved meent at vilde see anderledes paa de nævnte Forbrydelser, end Mindretallet; vi see ligeledes i Mord og de nævnte to Slags Statsforræderi de groveste Arter af alle Forbrydelser. Det har heller ikke været vor Mening at vilde gjøre

nogen Indbømmelse til den Anskuelse, at Dødsstraffen overhovedet ikke burde komme til Anvendelse, thi da vilde vi have fulgt en æret Forslagsstiller, og foreslaaet, at Dødsstraffen for alle Tilfælde skulde afflaffes. Vi lade Dødsstraffen blive staaende i Lovudkastet, og finder den sin Plads i Loven, skat den ikke staae der som en tom Trusel; den skal i mibende Tilfælde kunne idømmes og bringes i Udøvelse; men Grunden til, at vi formene, at det er rigtigt i Loven at stille Tugthuusarbejde paa Livstid som Straffebestemmelse, er den, at vi mene, at selv de allergroveste Forbrydelser skulde behandles, som alle andre Forbrydelser ere behandlede i Lovudkastet, saaledes at det bliver muligt for Dommeren at tage Hensyn til, at selv disse, de allergroveste Forbrydelser, kunne fremstille sig under formildende Omstændigheder. Det er nemlig ingenlunde Tilfældet, at det blot er ved mindre strafbare Forhold, at der kan gives saadanne formildende Omstændigheder, tvertimod, Erfaringen vidner paa det Allerbestemteste om, at netop ved de allergroveste Forbrydelser ere Forholdene meget ofte i høi Maade undskyldende. Have vi nu ved alle andre Forbrydelser ikke nogenlunde begrændset Dommeren til Valget af en enkelt Straffearart, og end mindre med Hensyn til nogen enkelt Straffearart foreskrevet en bestemt Grad, imen steds stillet forskjellige Straffearter til hans Valg og derved aabnet ham Udgang til at tage Hensyn til Brøden i dens individuelle Skikelse, saaledes som den i det givne Tilfælde møder for ham, aabnet Udgang til Valg imellem et Maximum og Minimum af Straf, saa formene vi, at ligeledes Mord, Landsforræderi og Statsforbrydelse bør behandles paa samme Maade. Vi troe det ikke rigtigt at sige: Mord er en saa oprørende Forbrydelse, at den instinctmæssig kræver Blod; vi troe, at selv denne Forbrydelse kan vise sig i en formildet Skikelse; og jeg behøvede i saa Henseende blot at henvise til den allerførste Dom, der er fældet ved Højesteret for denne Forbrydelse. En ung Mand, som nys havde fyldt det 18de Aar, det høie Thing vil berindre, at efter Lovforslaget vilde han, hvis 18de Mars Alderen ikke var opnaaet, være falden ind under mildere Straffebestemmelser — havde i en Arbeidsan-